A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (hatodik tanács)

2016. július 7.*

„Fellebbezés — A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke — Verseny — Kartellek — Az előfeszített acél európai piaca — Bírságok — A fizetési képesség értékelése — 2006. évi bírságkiszabási iránymutatás — Korlátlan felülvizsgálati jogkör — A vitatott határozatnál későbbi tények figyelembevétele — Az arányosság és az egyenlő bánásmód elve — A hatékony bírói jogvédelemhez való jog”

A C-523/15. P. sz. ügyben,

a **Westfälische Drahtindustrie GmbH** (székhelye: Hamm [Németország]),

a **Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG** (székhelye: Hamm),

a **Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG** (székhelye: Iserlohn [Németország])

(képviseli őket: C. Stadler Rechtsanwalt)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. szeptember 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: Bottka V., H. Leupold és G. Meessen, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, J.-C. Bonichot és E. Regan (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a Bíróság eljárási szabályzata 181. cikkének megfelelően, indokolt végzéssel kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Végzést

1 Fellebbezésével a Westfälische Drahtindustrie GmbH (a továbbiakban: WDI), a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (a továbbiakban: WDV) és a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (a továbbiakban: Pampus) egyrészt az Európai Unió Törvényszéke 2015. július 15-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság ítéletének (T-393/10, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:515) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a 2010. szeptember 30-án hozott C(2010) 6676 végleges bizottsági határozattal, valamint a 2011. április 4-én hozott C(2011) 2269 végleges bizottsági határozattal módosított, az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/38344 – „előfeszített acél”-ügy) 2010. június 30-án hozott C(2010) 4387 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére és megváltoztatására irányuló keresetüket, másrészt pedig a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatósága főigazgatója 2011. február 14-i levelének (a továbbiakban: 2011. február 14-i levél) megsemmisítését kéri.

Jogi háttér

2 Az [EUMSZ 101. cikkben] és [az EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 23. cikkének (2) bekezdésében a következőket írja elő:

„A Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira, amennyiben azok akár szándékosan, akár gondatlanságból:

a) megsértik a[z] [EUMSZ 101. cikket] vagy [az] [EUMSZ 102.] cikk[e]t; […]

[…]”

3 E rendelet 31. cikke a következőket mondja ki:

„A Bíróság korlátlan jogkörrel rendelkezik az olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot határozott meg. A Bíróság törölheti, csökkentheti vagy növelheti a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét.”

4 Az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o., a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) „Fizetési képesség” című 35. pontja a következőképpen rendelkezik:

„Különleges körülmények fennállása esetén a Bizottság, kérelemre, figyelembe veheti a vállalkozás adott szociális és közgazdasági [helyesen: sajátos társadalmi és gazdasági] környezetben fennálló fizetési képességének hiányát. Ezen a címen a Bizottság nem csökkenti a bírságot csupán a vállalkozás kedvezőtlen vagy veszteséges pénzügyi helyzetének megállapítása miatt. A bírság csak abban az esetben csökkenthető, ha objektív bizonyíték szolgál arra, hogy a bírság kiszabása – a jelen Iránymutatásban meghatározott feltételek mellett – visszavonhatatlanul veszélybe sodorná a vállalkozás gazdasági életképességét, és aktív eszközeit értéküktől megfosztaná [helyesen: teljesen megfosztaná].”

A jogvita előzményei

5 A jelen ügyben érintett ágazat az előfeszített acél (a továbbiakban: EFA) ágazata. E kifejezés fémhuzalok és drótszálsodratok, különösen pedig azon acél megjelölésére szolgál, amelyet az erkélyek, alapozások vagy vezetőcsövek elemeként szolgáló előfeszített vasbetonhoz, valamint az ipari építészet, a mélyépítés vagy a hídépítés területén alkalmazott utófeszített vasbetonhoz használnak.

6 A WDI – korábban Klöckner Draht GmbH – az acélágazatban tevékenykedő német vállalkozás, amely többek között APC-t gyárt. 1987. szeptember 3. óta a WDI a WDV 98%-os tulajdonában áll, magában a WDV-ben pedig 1997. július 1-je óta kétharmados tulajdonrésszel rendelkezik a Pampus.

7 Miután a Bizottság információkat kapott a Bundeskartellamttól (szövetségi versenyhatóság, Németország) és az APC egyik gyártójától az EUMSZ 101. cikk megsértésével kapcsolatban, 2002. szeptember 19-én és 20-án több vállalkozás helyiségeiben vizsgálatokat folytatott.

8 A Bizottság a vizsgálatának eredményeként és a WDI által előterjesztett, engedékenység iránti kérelem elutasítását követően 2008. szeptember 30-án több olyan társaságot érintő kifogásközlést fogadott el, amelyek között a fellebbezők szerepeltek. Az ezen kifogásközlés valamennyi címzettje e kifogásokra válaszul írásbeli észrevételeket nyújtott be. 2009. február 11-én és 12-én meghallgatást tartottak, amelyen a fellebbezők részt vettek.

9 Tizennégy vállalkozás – köztük a fellebbezők – a 2006. évi iránymutatás 35. pontja szerinti fizetési képesség hiányára is hivatkozott. E kérelem alátámasztására igazolásokkal szolgáltak.

10 A Bizottság a vitatott határozatban megállapította, hogy az APC több szállítója megsértette az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, valamint 1994. január 1-jétől az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.) 53. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy az 1984. január 1-je és 2002. szeptember 19. közötti időszakban európai, nemzeti és regionális szinten kartellben vettek részt. A Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Klöckner Draht, amely a WDI jogelődje volt, közvetlenül részt vett e jogsértésben e teljes időszak alatt. A Bizottság azt is felrótta a Pampus és a WDI ügyvezetőjeként eljáró W. Pampusnak, hogy a kartell több találkozóján közvetlenül részt vett, valamint hogy alkalmazottainak közvetlen utasításokat adott, úgyhogy a WDV-t és a Pampust úgy tekintették, hogy azok meghatározó befolyást gyakoroltak a WDI-re azon teljes időszak alatt, amelynek során utóbbi az irányításuk alatt állt. Következésképpen a WDI-vel szemben 46,55 millió euró összegű bírságot szabtak ki. A WDV, illetve a Pampus 38,855 millió euró, illetve 15,485 millió euró erejéig egyetemlegesen felelt az említett jogsértésért.

11 A Bizottság a vitatott határozatban egyébiránt elutasította a fellebbezők arra irányuló kérelmét, hogy fizetési képességük figyelembevételével a 2006. évi iránymutatás 35. pontja alapján csökkentsék velük szemben a bírságot.

12 A fellebbezők által az ezen fizetési képesség újraértékelése érdekében benyújtott kérelmet a 2011. február 14-i levélben elutasították.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

13 A Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 14-én benyújtott keresetlevéllel a fellebbezők a vitatott határozat megsemmisítése és megváltoztatása iránti keresetet terjesztettek elő.

14 A Törvényszék Hivatalához 2010. december 3-án benyújtott külön beadvánnyal a fellebbezők az említett határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmet terjesztettek elő.

15 2011. április 13-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzésével (T-393/10 R, a továbbiakban: az ideiglenes intézkedésről határozó bíró határozata, EU:T:2011:178) a Törvényszék elnöke részben helyt adott a fellebbezők által benyújtott, ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek, és elrendelte a bankgarancia Bizottság számára való nyújtására vonatkozó, a vitatott határozattal kiszabott bírságok azonnali behajtásának elkerülése érdekében velük szemben előírt kötelezettség végrehajtásának felfüggesztését azzal a feltétellel, hogy a fellebbezők ezen intézménynek egyrészt 2011. június 30-ig 2 millió eurót, másrészt 2011. július 15-től eltérő rendelkezésig, de legkésőbb az alapügyben meghozandó határozat kihirdetéséig minden hónap 15-én 300 000 eurót kitevő havi részletet fizetnek.

16 Keresetük alátámasztása érdekében a fellebbezők kilenc jogalapra hivatkoztak, amelyek közül a jelen fellebbezés szempontjából kizárólag a hatodik és a kilencedik jogalap bír jelentőséggel. A hatodik jogalap többek között az arányosság elvének megsértésén alapult, mivel a Bizottság nem vette figyelembe a vitatott határozatban a fizetési képességük hiányát. A kilencedik jogalap a fizetési képességük 2011. február 14-i levélben szereplő értékelésére vonatkozott, amely levél megsemmisítését 2011. április 19-én kérték a Törvényszéktől.

17 A megtámadott ítéletben a Törvényszék helyt adott e két jogalapnak, és megsemmisítette a vitatott határozatot annyiban, amennyiben az bírságot szabott ki a fellebbezőkkel szemben, valamint a 2011. február 14-i levelet azzal az indokkal, hogy a Bizottság e levélben a fellebbezők fizetési képességének értékelésekor hibákat követett el. A Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során és a 2006. évi iránymutatás alkalmazásával ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem hivatkozhatnak megalapozottan arra, hogy fizetési képességük hiánya miatt csökkenteni kell velük szemben a bírságot, következésképpen pedig a vitatott határozatban velük szemben kiszabottal azonos összegben határozta meg a bírságot.

A felek kérelmei

18 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az bírság fizetésére kötelezi őket, vagy teljes egészében helyezze hatályon kívül ezt az ítéletet, és semmisítse meg a vitatott határozatot annyiban, amennyiben utóbbi bírságot szab ki velük szemben, valamint semmisítse meg a 2011. február 14-i levelet, és törölje magát a bírságot;

– másodlagosan, csökkentse az ezen határozattal kiszabott bírságot, vagy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, hogy utóbbi csökkentse a vitatott határozattal kiszabott bírságot, és

– kötelezze a Bizottságot az elsőfokú és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a fellebbezőket a költségek viselésére.

A fellebbezésről

20 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap az EUMSZ 261. cikk, az 1/2003 rendelet 31. cikke, valamint a hatáskörmegosztási rendszer és az intézményi egyensúly megsértésén alapul. A második jogalap az arányosság és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul. A harmadik jogalap a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésén alapul.

21 A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke értelmében, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően indokolt végzéssel teljes egészében vagy részben az eljárás során bármikor elutasíthatja.

22 A jelen ügyben e rendelkezést kell alkalmazni.

Az első jogalapról

A felek érvei

23 Az első fellebbezési jogalap első részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megsértette korlátlan felülvizsgálati jogkörének korlátait, mivel nem arra szorítkozott, hogy a bírság összegének törlésével, csökkentésével vagy növelésével felülvizsgálja a vitatott határozatot, hanem bírságot kiszabó önálló határozatot hozott, amely fizetési képességüket illetően a vitatott határozatnál és a 2011. február 14-i levélnél későbbi új tényeken alapul.

24 Ezért a Törvényszék a megtámadott ítélet rendelkező része értelmében „kötele[zte]" a fellebbezőket a bírság megfizetésére. Hasonlóképpen, a Törvényszék a megtámadott ítélet 302. pontjában jelezte, hogy a bírság összege saját határozatából következik e határozat meghozatalának időpontjában.

25 A Törvényszék ezáltal megsértette a hatáskörmegosztási rendszert és az intézményi egyensúlyt, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot azzal, hogy a Bizottság helyett járt el. Miután a Törvényszék a vitatott határozatnak a bírságot kiszabó részében való megsemmisítésével megváltoztatta e határozatot, meg kellett volna állapítania, hogy nem szükséges a bírság összegének módosítása.

26 Első jogalapjuk második részében a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy utóbbi a megtámadott ítélet 109., 302. és 335. pontjában úgy ítélte meg, hogy korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében valamely vállalkozás fizetési képességének értékelésekor főszabály szerint a döntésének időpontjában fennálló helyzetet kell figyelembe venni. A Törvényszék ezáltal eltért a különösen a 2014. május 14-i Donau Chemie kontra Bizottság ítéletéből (T-406/09, EU:T:2014:254) eredő saját ítélkezési gyakorlatától.

27 Ha a Törvényszék jogosult lenne figyelembe venni a jogalanyok fizetési képességének az eredeti bírság törlését követően bekövetkezett javulását, abból e jogalanyok számára a jogállamiság elvével összeegyeztethetetlen elrettentő hatás, valamint a tények értékelésére kedvezőbb helyzetben lévő közigazgatási hatóságokkal szemben a bírói visszafogottság elvének megsértése következne. Mindenesetre a bírságot kiszabó határozat elfogadását követően felmerülő bizonyítékok figyelembevételét ki kell zárni, amikor – ahogy a jelen esetben is – ezt a határozatot pontosan annyiban semmisítették meg, amennyiben az bírságot szab ki. Amennyiben ugyanis a vitatott határozat jogszerű lett volna, a Törvényszéknek nem kellett volna e határozat tekintetében korlátlan felülvizsgálatot gyakorolnia.

28 A Bizottság azt állítja, hogy az első jogalap mindkét részében megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

29 Az első fellebbezési jogalap együttesen vizsgálandó két részében a fellebbezők lényében azzal érvelnek, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben saját maga újabb bírságot szabott ki, amelynek során a vitatott határozat elfogadását követően felmerülő bizonyítékokat vett figyelembe.

30 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság által az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásokban hozott határozatok bírósági felülvizsgálatának rendszere az intézmények jogi aktusainak az EUMSZ 263. cikkben létrehozott jogszerűségi vizsgálatából áll, amely az EUMSZ 261. cikk, valamint az 1/2003 rendelet 31. cikke alapján és a fellebbezők kérelmére a Bizottság által e téren kiszabott szankciók tekintetében a Törvényszék által gyakorolt korlátlan felülvizsgálati jogkörrel egészíthető ki (lásd különösen: 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 42. pont; 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 71. pont).

31 Amennyiben az uniós bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolja, a szankció jogszerűségének egyszerű vizsgálatán túl felhatalmazással rendelkezik arra, hogy e szankció összegének meghatározása tekintetében a Bizottság – az ezen összeget eredetileg meghatározó jogi aktus kibocsátója – értékelését a saját értékelésével helyettesítse (lásd különösen: 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 75. pont).

32 Következésképpen az uniós bíróság még megsemmisítés hiányában is megváltoztathatja a megtámadott jogi aktust (2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 86. pont) a kiszabott bírság törlése, csökkentése vagy növelése érdekében (lásd különösen: 2013. szeptember 26-i Alliance One International kontra Bizottság ítélet, C-679/11 P, EU:C:2013:606, nem tették közzé, 104. pont; 2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 74. pont).

33 E jogkört az összes ténybeli körülmény figyelembevételével kell gyakorolni (2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 86. pont; 2013. szeptember 26-i Alliance One International kontra Bizottság ítélet, C-679/11 P, EU:C:2013:606, nem tették közzé, 104. pont).

34 Ebből következik, hogy az uniós bíróság, amikor a bírság összegének kérdése az értékelésére van bízva, jogosult korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolni (2007. február 8-i Groupe Danone kontra Bizottság ítélet, C-3/06 P, EU:C:2007:88, 62. pont; 2013. szeptember 26-i Alliance One International kontra Bizottság ítélet, C-679/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:606, 105. pont), mivel e jogkör gyakorlása maga után vonja a szankciók kiszabására vonatkozó jogkör uniós bíróságra való végleges átszállását (lásd ebben az értelemben: 2002. október 15-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P és C-254/99 P, EU:C:2002:582, 693. pont).

35 A jelen esetben a Törvényszék a vitatott határozat jogszerűségének vizsgálata keretében, miután elutasította a fellebbezők által felhozott első, második, harmadik és negyedik, valamint hetedik és nyolcadik jogalapot, a megtámadott ítélet 285–332. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság hibákat követett el a fellebbezőknek a 2006. évi iránymutatás 35. pontja szerinti fizetési képessége értékelését illetően, valamint hogy ezek a hibák egyrészt a vitatott határozat fellebbezőkkel szemben bírságot kiszabó részében való megsemmisítésével, másrészt pedig a 2011. február 14-i levél megsemmisítésével járnak.

36 E jogszerűségi vizsgálat eredményeképpen a Törvényszék megállapította, hogy indokolt a jelen esetben korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása. A Törvényszék a megtámadott ítélet 333–358. pontjában a 2006. évi iránymutatás alkalmazásával a fellebbezőknek a vitatott határozat elfogadását követően megváltozott pénzügyi helyzete tárgyában a felek által bemutatott bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem állítják megalapozottan, hogy fizetési képességük hiánya miatt csökkenteni kellene velük szemben a bírságot az említett iránymutatás 35. pontjában említettekhez hasonló indokok miatt, következésképpen pedig hogy kötelezni kell őket a vitatott határozatban kiszabottal azonos összegű bírság megfizetésére.

37 A Törvényszék így eljárva semmiben nem lépte túl korlátlan felülvizsgálati jogkörének korlátait.

38 Kétségtelen, hogy jóllehet a vitatott határozattal kapcsolatos jogszerűségi vizsgálat Törvényszék általi gyakorlása a jelen esetben e határozat megsemmisítésével járt annyiban, amennyiben a Bizottság e határozatban bírságot szabott ki a fellebbezőkkel szemben, ez a körülmény egyáltalán nem vonja maga után azt – ellentétben azzal, amire a fellebbezők hivatkoznak –, hogy a Törvényszék ebből az okból meg van fosztva korlátlan felülvizsgálati jogköre gyakorlásának lehetőségétől. A Törvényszék előtt ugyanis továbbra is teljes mértékben nyitva állt a bírság összegének értékelésével kapcsolatos kérdés, mivel a fellebbezők keresetükben ezen összeg csökkentését kérték többek között a 2006. évi iránymutatás 35. pontja szerinti fizetési képesség hiánya miatt.

39 A Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során ennélfogva kizárólagosan rendelkezett szankcionálási jogkörrel a fellebbezők tekintetében, következésképpen a felek által előadott bizonyítékok alapján és a kontradiktórius eljárás elvének tiszteletben tartása mellett jogosult volt a fellebbezőkkel szemben a vitatott határozatban kiszabott bírság összegének megváltoztatására.

40 Mivel tehát a Törvényszék a szankcionálási jogkör gyakorlását illetően jogszerűen helyettesítette a Bizottság értékelését saját értékelésével, az a körülmény, hogy végül a bírságnak a vitatott határozatban meghatározottal azonos összegét ítélte meg megfelelőnek, nincs hatással a szankcionálási jogkör e gyakorlásának jogszerűségére (lásd analógia útján: 2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 88. pont).

41 Ugyanez vonatkozik a megtámadott ítélet 358. pontjában és a rendelkező részében szereplő „kötelezni” kifejezés használatára. Ezen ítélet indokolásából ugyanis a jogilag megkövetelt módon kitűnik, hogy a Törvényszék azért gyakorolta korlátlan felülvizsgálati jogkörét, hogy megváltoztassa a Bizottság által a vitatott határozatban kiszabott bírság összegét.

42 A vitatott határozat elfogadásának és a 2011. február 14-i levél megfogalmazásának időpontja után felmerülő bizonyítékok Törvényszék általi figyelembevételét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a jelen esetben a bírság összegének megváltoztatása a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlásából ered.

43 Márpedig ennek keretében az uniós bíróság a jogszerűségi vizsgálat elvégzésének kiegészítése érdekében jogosult figyelembe venni minden olyan ténybeli körülményt, amelyet relevánsnak ítél, függetlenül attól, hogy e körülmények a meghozott határozatnál korábbiak vagy későbbiek (lásd ebben az értelemben: 1974. március 6-i Istituto Chemioterapico Italiano és Commercial Solvents kontra Bizottság ítélet, 6/73 és 7/73, EU:C:1974:18, 51. és 52. pont; 2013. január 22-i Bizottság kontra Tomkins ítélet, C-286/11 P, EU:C:2013:29, 49. pont; 2013. szeptember 26-i Alliance One International kontra Bizottság ítélet, C-679/11 P, nem tették közzé, EU:C:2013:606, 107. pont; 2015. szeptember 17-i Total kontra Bizottság ítélet, C-597/13 P, EU:C:2015:613, 41. pont).

44 Az uniós jog általános elvének minősülő, és immár az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkében szereplő hatékony bírói jogvédelem elvének tiszteletben tartása ugyanis megköveteli, hogy az uniós bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében az előtte folyamatban lévő jogvita szempontjából releváns valamennyi tény- és jogkérdést megvizsgálhassa (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 35. és 36. pont).

45 Ugyanez érvényes különösen akkor, amikor – ahogy a jelen ügyben – a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása az érintett vállalkozás fizetési képességének vizsgálatára vonatkozik. Ha az uniós bíróság ugyanis nem értékelhetné ezt a képességet a döntésének időpontjában fennálló ténybeli helyzet figyelembevételével, előfordulhatna, hogy meg kell tagadnia a bírság jogszerűen járó csökkentését vagy törlését, vagy hogy biztosítania kell a bírság nem jogszerűen járó csökkentését vagy törlését, amely e vállalkozásnak hátrányt okozhat, vagy igazolatlan versenyelőnyt biztosíthat.

46 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely vállalkozás fizetési képessége csak sajátos társadalmi környezetben játszhat szerepet, amely azt jelenti, hogy a bírság megfizetésének milyen következményei lehetnek, különösen a munkanélküliség emelkedésére vagy az érintett vállalkozáshoz képest feljebb vagy lejjebb álló gazdasági szektorban lévő helyzet romlására tekintettel (lásd különösen: 2006. június 29-i SGL Carbon kontra Bizottság ítélet, C-308/04 P, EU:C:2006:433, 106. pont).

47 Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 302. pontjában jogosan állapította meg, ez a megoldás még inkább érvényes akkor, amikor – ahogy a jelen esetben –az ideiglenes intézkedésről határozó bíró a fellebbezők tekintetében elrendelte a Bizottság által kiszabott bírság végrehajtásának a megtámadott ítélet kihirdetéséig való felfüggesztését.

48 Következésképpen az első jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A második jogalap első részéről

– A felek érvei

49 A második fellebbezési jogalap első részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék – az egyenlő bánásmód és az arányosság elvének megsértésével, valamint ellentétben azzal, amire a megtámadott ítélet 333. pontjában rámutatott – nem vette figyelembe a 2006. évi iránymutatás 35. pontjában előírt, a bírság kiszámításához releváns feltételek egyikét sem. Különösen, a Törvényszék megsértette a Bizottság 2010. június 12-i, „Az 1/2003 rendelet alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló 1/09/2006 iránymutatás 35. pontja szerinti fizetési képesség hiánya” című tájékoztató feljegyzését (SEC(2010) 737/2), amely szerint valamely vállalkozás fizetési képessége hiányának figyelembevétele történhet vagy a bírság olyan összegre való csökkentésével, amelyet a vállalkozás képes megfizetni, vagy pedig a bírság háromtól öt évig terjedő időszak alatti részletekben történő megfizetésével. Márpedig a jelen esetben a Törvényszék által kiszabott bírság megfizetésének időtartama a Bizottsággal jelenleg is tárgyalt fizetési terv, valamint az ideiglenes intézkedésről határozó bíró határozata értelmében már teljesített kifizetések figyelembevételével körülbelül tizenöt vagy húsz év.

50 Ezért a hatályos közigazgatási gyakorlat szerint, amikor teljesülnek a 2006. évi iránymutatás 35. pontjában előírt feltételek, a Bizottság a bírságot főszabály szerint olyan összegre csökkenti, amelyet az érintett vállalkozás a Bizottság határozata elfogadásának időpontjában képest megfizetni.

51 Mindenesetre még abban az esetben is, ha a Törvényszék megfelelőnek ítélte volna az olyan vegyes megoldás elfogadását, amely összekapcsolja a kiszabott bírság csökkentését annak részletekben való megfizetésével, ahhoz, hogy a bírság megfelelő maradjon, szükséges lett volna a bírság teljes összegének legfeljebb 20 millió euróra való csökkentése, amely megfelel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró határozatának értelmében már kifizetett 2 millió eurónak, valamint egy maximális ötéves időszak tekintetében 60 hónapon át 300 000 eurót kitevő havi részlet megfizetésének.

52 A Bizottság azt állítja, hogy a második jogalap ezen első része hatástalan.

– A Bíróság álláspontja

53 Mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a fellebbezők érvelése, amennyiben az azt rója fel a Törvényszéknek, hogy utóbbi velük szemben olyan bírságot szabott ki, amelynek a részletekben történő megfizetése túlságosan hosszú időszakra terjed ki, a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, mivel a Törvényszék nem írta elő, és különösen nem is kötelezett a bírság részletekben történő megfizetésére.

54 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bíró határozata szerint a bírság részletekben történő megfizetése, amelyhez e bíró a bankgarancia nyújtására vonatkozó kötelezettség felfüggesztését kötötte, a megtámadott ítélet kihirdetésének időpontjában járt le. Valójában kitűnik, hogy az állítólagos bírság megfizetésének időtartama olyan fizetési tervből ered, amelyet maguk a fellebbezők tárgyaltak meg a Bizottsággal ezen ítélet kihirdetését követően.

55 Ezen túlmenően, mivel a felperesek azt róják fel a Törvényszéknek, hogy utóbbi nem csökkentette velük szemben a bírságot, meg kell állapítani, hogy érvelésük célja az, hogy a Bíróság fizetési képességüket illetően értékelje újra a tényeket, amely e tények elferdítésének esetét kivéve – amelyre a jelen esetben nem hivatkoztak – nem tartozik a Bíróság fellebbezési eljárásban gyakorolt hatáskörébe (2016. január 20-i Toshiba Corporation kontra Bizottság ítélet, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. pont).

56 A Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az nem szolgál a versenyjogi bírságok jogi hátteréként, és hogy a más ügyekre vonatkozó határozatok csak jelzésértékűek a hátrányos megkülönböztetés fennállását illetően (2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 189. pont).

57 Következésképpen el kell utasítani a második fellebbezési jogalap első részét mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant és mint részben nyilvánvalóan megalapozatlant.

A második jogalap második részéről

– A felek érvei

58 A második fellebbezési jogalap második részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során hátrányosan megkülönböztető bánásmódban részesített őket azon más vállalkozásokhoz képest, amelyek tekintetében a 2006. évi iránymutatás 35. pontja alapján csökkentették a bírságot, mivel ezen más vállalkozások közül egyiket sem kötelezték ilyen hosszú időszakra vonatkozó részletekben történő fizetésre.

59 Továbbá a Törvényszék egyaránt megsértette az egyenlő bánásmód elvét, amennyiben a fellebbezők fizetési képességét a megtámadott ítélet időpontjában értékelte, miközben a többi vállalkozás fizetési képességét a vitatott határozat elfogadásának időpontjában értékelte.

60 Márpedig egyrészt a vitatott határozat valamennyi címzettje összehasonlítható helyzetben volt, amikor benyújtották a bírság e címen való csökkentése iránti kérelmüket. Ha a Bizottság helyesen értékelte volna a fellebbezők fizetési képességét, csökkentette volna a velük szemben kiszabott bírságot, és utóbbiak nem kényszerültek volna kereset előterjesztésére, amely a Törvényszék általi kötelezést egy másik időpontban kimondó újabb ítélethez vezetett. Az állítólagos egyenlőtlen bánásmód annál is inkább egyértelmű, mivel a Törvényszék ebben az időpontban nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy azon vállalkozások gazdasági helyzete, amelyek tekintetében csökkentették a bírságot, javult-e.

61 Másrészt a fellebbezők által benyújtott, bírság csökkentése iránti kérelmek elutasítása már megvalósítja az egyenlőtlen bánásmódot, amely a megtámadott ítélet miatt továbbra is fennáll, mivel a fellebbezőknek vitatniuk kellett a Bizottság érvelését, amely szerint a Törvényszék által kiszabott bírság után járó kamatok a vitatott határozatban meghatározott időponttól fizetendők, jóllehet nem került megállapításra, hogy a 2006. évi iránymutatás 35. pontjában kifejtett feltételek ebben az időpontban nem teljesültek.

62 A Bizottság úgy érvel, hogy a második jogalap ezen második része megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

63 Emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elve az uniós jog általános elvének minősül, amelyet a Charta 20. és 21. cikke rögzít. Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az említett elv megköveteli, hogy hasonló helyzeteket ne kezeljenek eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne

kezeljék ugyanolyan módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (lásd különösen: 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51. pont).

64 Ezen elv tiszteletben tartása a Törvényszéket nemcsak a Bizottság bírságot kiszabó határozatával kapcsolatos jogszerűségi vizsgálatának gyakorlása keretében, hanem korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során is kötelezi. Az ilyen jogkör gyakorlása ugyanis nem okozhat a velük szemben kiszabott bírságok összegének meghatározásakor hátrányos megkülönböztetést azok között a vállalkozások között, amelyek részt vettek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével ellentétes megállapodásban vagy összehangolt magatartásban (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i Bizottság kontra Parker Hannifin Manufacturing és Parker-Hannifin ítélet, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77. pont).

65 A jelen esetben ugyanakkor, amennyiben a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy utóbbi hátrányosan megkülönböztető fizetési határidőket írt elő velük szemben, érvelésüket megalapozatlanként el kell utasítani a jelen végzés 53. és 54. pontjában kifejtettekkel azonos indokok miatt.

66 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 356. pontjában joggal ítélte meg úgy, hogy korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében a fellebbezők fizetési képességének értékelésekor a vitatott határozatnál későbbi bizonyítékok figyelembevétele nem jár semmilyen hátrányos megkülönböztetéssel azon vállalkozásokkal összehasonlítva, amelyek nem terjesztettek elő keresetet a fizetési képességük Bizottság általi értékelésének vitatása érdekében. A fellebbezők ugyanis nincsenek összehasonlítható helyzetben ez utóbbiak helyzetével, mivel keresetet terjesztettek elő első fokon (lásd ebben az értelemben: 1999. szeptember 14-i Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ítélet, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 49–63. pont).

67 Következésképpen a második fellebbezési jogalap második részét mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

68 Ebből következik, hogy a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

69 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy utóbbi az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikkében és a Charta 47. cikkében kimondott hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésével nem végzett – teljes körű mérlegelési jogkört gyakorolva – önálló felülvizsgálatot, mivel a megtámadott ítélet 334. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők fizetési képessége értékelésének a vitatott határozatban kiszabott bírság összegére tekintettel kell történnie.

70 A bírság megfelelő jellegével kapcsolatos önálló felülvizsgálat gyakorlása megkövetelte volna azt, hogy a Törvényszék alaposan megvizsgálja a bírság kiszámítását meghatározó olyan paramétereket, mint a jogsértés időtartama és súlya. A mérlegelési hibákra korlátozódó felülvizsgálat nem tekinthető elegendőnek, annál is inkább, mivel a korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlásánál egyoldalú eljárásról van szó, amelynek keretében a Törvényszéknek helyettesítenie kell a Bizottság értékelését a sajátjával.

71 A Bizottság kétségeit fejezi ki a harmadik fellebbezési jogalap elfogadhatóságát illetően, mivel az a tények értékelésével kapcsolatos felülvizsgálatra irányul. E jogalap mindenesetre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

72 Mindjárt az elején el kell utasítani a Bizottság által e harmadik jogalap elfogadhatóságát illetően kifejtett kétségeket, mivel e jogalappal a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot a vitatott határozat felülvizsgálata során.

73 E jogalap megalapozottságát illetően nem vitatott, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 121–265. pontjában teljes egészében elutasította a felhozott első, második, harmadik és negyedik jogalapot, amelyekkel a fellebbezők lényegében a vitatott határozatban megállapított jogsértésnek, valamint az e határozatban velük szemben kiszabott bírság összegének a vitatását célozták. A jelen fellebbezés keretében a fellebbezők semmilyen érvet nem adtak elő a megtámadott ítélet ezen részének vitatása érdekében.

74 E feltételek mellett nem róható fel a Törvényszéknek az, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 334. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozat jogellenességét eredményezhető hiba hiányában megfelelő a fellebbezők fizetési képességének az ezen határozatban kiszabott bírság összegére tekintettel való újraértékelése.

75 Következésképpen a harmadik fellebbezési jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

76 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, úgy rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

77 Mivel a Westfälische Drahtindustrie GmbH, a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, valamint a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell ez utóbbiakat a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Westfälische Drahtindustrie GmbH-t, a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG-t és a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások